

DOSAR NR. 6257/94/2011

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA BUFTEA
SENTINȚA CIVILĂ NR. 5348
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 24.10.2011
INSTANȚA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE - DUMITRESCU ALINA
GREFIER - MIRICĂ ANETA

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamantul **TRUICĂ REMUS** în contradictoriu cu pârâta **TRUICĂ IOANA IRINA**, având ca obiect divorț cu copii.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reclamantul personal și asistat de avocat Dicu Cătălina, se prezintă pârâta personal și asistată de avocat din cadrul Cristian Mîneran.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează următoarele:

- cauza are ca obiect divorț cu copii, stadiul procesual fond;
- au fost citate Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Snagov și Autoritatea Tutelară din cadrul Primăriei Sector 1 București.

Apărătorul reclamantului depune la dosar întâmpinare și înscrisuri; comunică un exemplar și apărătorului pârâtei.

Apărătorul pârâtei depune la dosar cerere precizatoare la cererea reconvențională; comunică un exemplar și apărătorului reclamantului; insistă asupra excepțiilor invocate prin întâmpinare.

Având în vedere că pe rolul aceluiași complet, la termen, se află atât dosarul de divorț cât și ordonanța-președințială instanța va considera necesar a se stabili ordinea de soluționare a excepțiilor după care va reține în pronunțare pe excepțiile invocate de pârâtă prin întâmpinare.

Instanța acordă cuvântul pe excepția necompetenței generale a instanțelor române.

Apărătorul pârâtei solicită admiterea excepției cu motivarea că instanța franceză este competentă să soluționeze toate capetele de cerere; la momentul formulării cererii de divorț, reședința soților era în Saint-Martin, astfel ca instanța franceza și-a stabilit competența în baza Regulamentului CE nr. 2201/2003, instanța a stabilit propria competență..

Apărătorul reclamantului solicită respingerea excepției necompetenței generale a instanțelor române ca neîntemeiată întrucât reședința reclamantului este în România, este cetățean român; competența aparține instanței romane care a fost sesizată prima cu cererea de divorț, la data de 10.06.2011 ora 12,15. Mai arată că instanța franceză a pronunțat o ordonanță de neconciliere prin care au fost luate

anumite măsuri provizorii, dar nu o cerere de divorț; concluzionează în sensul că Judecătoria Buftea este prima instanță sesizată cu divorțul părților, relevant fiind și diferența de fus orar dintre cele două țări. În subsidiar, solicită acordarea unui termen de judecată mai lung, pentru a face dovada soluționării apelului declarat de reclamant împotriva ordonanței de neconciliere.

Instanța acordă cuvântul pe excepția necompetenței teritoriale a judecătoriei Buftea.

Apărătorul pârâtei invocă dispozițiile art. 607 C.p.c. potrivit cărora cererea de divorț este de competența judecătoriei în circumscripția căreia se află cel din urmă domiciliu comun al soților. Depune copie pașaport al reclamantului, copie carte de identitate pentru parata, acte din care rezultă că reclamantul este rezident în statul Monaco și are domiciliul în fapt în comuna Snagov, jud. Ilfov, în timp ce pârâta are domiciliul legal în București, str. Poet Grigore Alexandrescu, nr. 67, prin urmare competența de soluționare revine instanței de la domiciliul pârâtei respectiv, Judecătoria Sectorului 1 București în condițiile în care soții nu au avut un domiciliu comun la data separării în fapt.

Apărătorul reclamantului solicită respingerea excepției ca neîntemeiată deoarece reclamantul este cetățean român, căsătoria a fost încheiată în România, iar ultimul domiciliu în fapt al soților a fost în Snagov, unde locuiește în fapt reclamantul împreună cu minorele; depune concluzii scrise pe ambele excepții și înregistrări în susținerea acestora.

Instanța reține cauza în pronunțare pe excepțiile invocate de pârâtă urmând a le soluționa în ordinea discutării lor.

INSTANȚA,

deliberând asupra excepțiilor necompetenței generale a instanțelor române și a necompetenței teritoriale a Judecătoriei Buftea, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 10.06.2011 sub nr.6257/94/2011 reclamantul Truică Remus în contradictoriu cu pârâta Truică Ioana Irina a solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a pârâtei, revenirea acesteia la numele avut anterior căsătoriei, încredințarea spre creștere și educare a minorelor Truică Natalia Irina și Truică Maria Raluca, ambele născute la data de 25.07.2004, fără obligarea paratei la plata pensiei de întreținere.

În fapt, reclamantul a arătat că soții s-au căsătorit la data de 9 februarie 2002, iar din căsnicie au rezultat doi copii minori. A precizat că în prezent relațiile de familie sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă din culpa exclusivă a paratei care și-a neglijat familia și a avut o relație extraconjugala cu numitul Jamel Rehab Bekouche, cunoscut ca fiind consumator de droguri.

Cu privire la competența Judecătoriei Buftea de a soluționa prezenta acțiune de divorț, reclamantul a arătat că împreună cu soția au locuit din anul 2003 în

Snagov, acesta constituind ultimul domiciliu comun potrivit accepțiunii art.607 teza I C.p.c.

Reclamantul și-a argumentat solicitarea de a-i fi încredințate minorele prin aceea că dispune de toate condițiile materiale pentru a le asigura creșterea și educarea, iar copiii sunt atașați afectiv de tata.

În drept, cererea legal timbrată a fost întemeiată pe dispozițiile art. 37 alin. 2 lit. b, art. 40 alin. 3 și art. 42 din Codul familiei. În susținere au fost depuse înscrisuri.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a invocat excepțiile necompetenței teritoriale a Judecătoriei Buftea și necompetenței generale a instanțelor române, iar pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Pârâta a arătat că a promovat în Republica Franceză – Tribunalul de Mare Instanță din Basse-Terre o cerere de divorț și încredințare a minorelor, ce a fost soluționată prin pronunțarea la data de 27.06.2011 a unei hotărâri denumită Ordonanță de neconciliere prin care au fost tranșate o serie de chestiuni prealabile, relevant fiind în speță, că instanța franceză s-a declarat competentă să soluționeze toate capetele de cerere (divorț, încredințare minori, partaj) ținând cont de faptul că reședința obișnuită a soților este în Saint –Martin, atrăgând astfel incidența Regulamentului CE nr.2201/2003. A mai precizat că aceeași instanță a stabilit reședința provizorie a copiilor la mamă, cu drept de vizitare pentru tată.

Raportat la aceasta situație de fapt, pârâta a invocat necompetența generală a instanțelor din România întemeiată pe dispozițiile art.148 al.2 din Constituția României, art.8, art.12 al.1, art.19 al.1 și 3, precum și art.21 al.1 din Regulamentul CE 2203/2003. A susținut că instanța franceză a fost sesizată cu cererea de divorț și încredințare a minorilor la data de 06.07.2011, în timp ce instanța română a fost investită de reclamant cu divorțul abia la data de 10.07.2011, iar în condițiile în care prima instanță s-a declarat deja competentă să soluționeze divorțul, cea de a doua instanță investită își va declina competența în favoarea primei. Aceasta în condițiile în care temeinicia hotărârii instanței franceze poate fi verificată doar în căile de atac prevăzute de legea franceză iar instanța română este ținută de respectarea dispozițiilor art.21 al.1 din regulament.

În privința necompetenței teritoriale a Judecătoriei Buftea și declinarea cauzei la Judecătoria Sectorului 1 București s-a arătat că instanța competentă este cea de la domiciliul paratei, întrucât soții nu au avut un domiciliu comun, iar reclamantul, astfel cum a afirmat, este rezident în statul Monaco și are domiciliul în fapt în com. Snagov.

În susținere pârâta a depus înscrisuri.

Pe cale reconvențională, parata-reclamant Truica Ioana Irina a solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a reclamantului-parat datorită relațiilor sale extraconjugale, unele dintre ele fiind de notorietate, încredințarea minorelor către mama cu obligarea reclamantului-parat la plata unei pensii de întreținere în cuantum de 1/3 din veniturile nete realizate.

Conform art.137 al.1 C.p.c. instanța se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor care fac de prisos cercetarea fondului și le va analiza în ordinea în care au fost discutate în ședință publică din 24.10.2011.

Astfel, în privința excepției necompetenței generale a instanțelor române invocată de pârâtă și întemeiată pe dispozițiile art.148 al.2 din Constituția României, art.8, art.12 al.1, art.19 al.2 și 3 și art.21 al.1 din Regulamentul CE 2203/2003, instanța o apreciază ca fiind întemeiată și o va admite pentru următoarele considerente:

În fapt, prin Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, Tribunalul din Basse – Terre, instanță investită de pârâtă cu acțiunea de divorț, a stabilit, pe lângă competența sa în privința soluționării tuturor capetelor de cerere, măsuri provizorii, executorii în privința răspunderii părintești, în sensul fixării provizorii a reședinței minorilor la mamă, în Saint Martin și stabilirii unui program de vizitare tatălui.

În privința competenței sale, instanța franceză a constatat că la momentul aprecierii asupra competenței – 10.06.2011, reședința stabilă a soților Trucă era la Saint-Martin, fapt ce a atras incidența dispozițiilor art.3 și 8 din Regulamentul CE nr.2201/2003 (Bruxelles II bis), astfel că judecătorul de cauze familiale din Basse-Terre s-a declarat competent pentru a recunoaște desfacerea uniunii soților și responsabilitatea părintească a acestora în privința celor două fiice, Natalia-Irina și Maria-Raluca.

Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011 de Tribunalul din Basse – Terre este recunoscută în România, ca stat membru al Uniunii Europene, în temeiul art.21 din Constituție, precum și a dispozițiilor Regulamentului CE 2201/2003.

Executarea acestei hotărâri a fost încuviințată în parte prin sentința civilă nr.1419/06.09.2011 pronunțată de Tribunalul București – Secția a IV-a Civilă în dos nr.5648/3/2011 (certificat de pe minută – fila 66).

Se mai reține că după data de 06.07.2011, tatăl a revenit împreună cu cele două fiice în România în cadrul programului de legături personale stabilit; ulterior, acesta a refuzat să înapoieze copiii mamei, obținând și suspendarea provizorie a executării sentinței civile nr.1419/06.09.2011 (încheiere pronunțată la data de 09.09.2011 în dos nr.7924/2/2011 de Curtea de Apel București – Secția a-III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie – fila 67); fetele au continuat să locuiască cu tatăl în imobilul din com. Snagov, jud. Ilfov și au fost înscrise la o școală generală din București (dovezi școlarizare minore).

Din actele de identitate ale părinților reiese că reclamantul are domiciliul în Monaco iar reședința, începând cu data de 05.09.2011 –data eliberării cărții provizorii de identitate - în localitatea Snagov, jud. Ilfov (f.57), în timp ce pârâta are domiciliu legal în Sectorul 1 București (f. 10).

În condițiile în care soții de comun acord, s-au mutat împreună cu fetele în luna august 2010 în insula Saint-Martin, iar reîntoarcerea lor în România, din luna iulie 2011, s-a datorat doar refuzului reclamantului de a înapoia pârâtei copiii, lucru

ce a generat mai multe procese înregistrate între părți pe rolul instanțelor române, se apreciază că nu au operat schimbări de natură a determina instanța să constate o altă reședință obișnuită a soților, diferită de cea reținută de Tribunalul din Basse – Terre în baza art.3 din Regulament.

Sunt apreciate ca neîntemeiate susținerile reclamantului în sensul că prima instanță investită a fost cea română prin cererea înregistrată la data de 10.06.2011 ora 12,15, întrucât astfel cum s-a reținut, instanța franceză și-a stabilit prima competența de soluționare a divorțului părților, prin hotărârea pronunțată la data de 27.06.2011.

Nu sunt relevante nici înscrisurile depuse de reclamant în susținerea faptului că ultimul domiciliu comun al soților a fost în com. Snagov, localitate unde reclamantul ar fi continuat să locuiască și după separarea în fapt din august 2010, deoarece facturile emise pentru utilitățile (gaze, telefonie fixă) aferente imobilului din str. Florilor nr.154, Snagov nu fac dovada că reclamantul a locuit efectiv la aceasta adresă în intervalul analizat. Mai mult, reclamantul și-a stabilit reședința în imobilul din Snagov după data introducerii prezentei acțiuni de divorț.

Ca atare, se constată că sunt incidente în speța dispozițiile art.3 (a) din Regulamentul (CE) nr.221/2003, prima situație – reședința obișnuită a soților Truica la data de 10.06.2011 era în Saint-Martin, iar prin Ordonanța de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, Tribunalul din Basse – Terre s-a declarat competent pentru a recunoaște desfacerea uniunii soților și responsabilitatea părintească a acestora în privința celor două fiice, Natalia-Irina și Maria-Raluca.

Instanța va interpreta dispozițiile art.19 al.3 din Regulament în sensul că reclamantul are posibilitatea de a intenta acțiunea de divorț la prima instanță sesizată, cea franceză, deoarece pe de o parte, normele procesuale române nu reglementează situația declinării competenței la o instanță din afara sistemului judiciar român, iar pe de altă parte, la instanța franceză s-a deschis o procedură prealabilă divorțului, nefiind investită propriu-zis cu o cerere de divorț. Acest ultim aspect reiese din menționarea în cuprinsul Ordonanței de neconciliere pronunțată la data de 27.06.2011, a dispozițiilor art.1113 din noul cod de procedură civilă, respectiv: „ În cele trei luni de la pronunțarea ordonanței, numai soțul care a prezentat cererea inițială poate cere divorțul. În cazul reconcilierii soților sau dacă cererea nu a fost introdusă în cele treizeci de luni de la pronunțarea ordonanței, toate dispozițiile sunt caduce, inclusiv autorizarea de atribuire”.

Ca atare, nu vor fi primite nici susținerile reclamantului în sensul că excepția invocată de parata ar trebui calificată ca fiind o litispundență și s-ar impune înaintarea prezentului dosar instanței de pe insula Saint Martin.

Constând că reședința soților la momentul formulării acțiunii de divorț a atras incidența dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 iar Tribunalul din Basse – Terre și-a stabilit deja competența de soluționare a divorțului inițiat de parata Truică Ioana Irina, instanța va admite excepția necompetenței generale a instanțelor române și va respinge atât acțiunea principală cât și cererea reconvențională ca inadmisibile.

Având în vedere soluția reținută pe prima excepție, instanța va aprecia fiind de prisos și nu va mai analiza excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei. Bufta invocată de pârâtă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite excepția necompetenței generale a instanțelor române.

Respinge acțiunea principală formulată de reclamantul **TRUCĂ REMUS** cu domiciliul în comuna Snagov, sat Snagov, str. Florilor, nr. 154, jud. Ilfov și cererea reconvențională formulată de pârâta **TRUCĂ IOANA IRINA** cu domiciliul ales la Cab. de Av. Zamfirescu, Racoti, Predoiu din București, str. Plantelor, nr. 12, sector 2 și cu sediul la Cab. Av. Dragne și Asociații din București, str. Doctor Grigore Romiceanu, nr. 3, sector 5, ca inadmisibile.

Cu apel în 30 de zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi 24.10.2011.

PREȘEDINTE
Dumitrescu Alina

GREȘIER
Mirică Aneta

Red. Jud. DA
/Dact. Gr. MA/
4 ex./22.12.2011

300m
25.12.2011

LUMEA JUSTITIEI

Subs
re ci
r, nr.
1. Gă
bcuie
onder
d) ace
d) pr
...
Am i
pers
nelor d
la nou
...
POV
semnătur
0778
ublinia cov